

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **V. C.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. KUKHK-22265/DS/2018/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 4. 2018, č. j. MUDK-ODP/43893-2018/chb26977-2017, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši

1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost správní orgán nezjistil, dne 18. 8. 2017 v 11:14 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 66 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 63 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobce pak tímto svým jednáním měl porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v jedenácti žalobních bodech: namítl nezákonnost omezení způsobu úhrady pokuty a náhrady nákladů řízení, nezákonnost rozdělení plateb, nedostatek oprávnění obecní policie k pořizování záznamu, nedostatky ve vymezení skutku, nezákonnost výroku rozhodnutí pro absenci konstatování formy zavinění, nezákonně uloženou sankci (chybějící odkaz na ustanovení, podle něhož byla vyměřena sankce), nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce, nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, absenci zjištění formy zavinění řidiče, absenci popisu protiprávního jednání a neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Přesto znovu zopakoval to, co je již uvedeno v jeho odůvodnění, tedy znovu popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval průběh správního řízení a podstatný obsah listin založených ve správním spise. Podrobněji se pak žalovaný vyjádřil k některým námitkám žalobce. K námitce týkající se omezení způsobů platby určených částek uvedl, že žalobce měl možnost uhradit určené částky standardními způsoby. Stran námitky týkající se oprávnění obecní policie k pořizování záznamu se žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 4 a 5 rozhodnutí). Žalovaný dále

vedl, že z výroku rozhodnutí je seznatelné, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, jakým způsobem bylo toto porušení zjištěno, kde k jednání došlo a jaká zákonná ustanovení byla porušena – výrok je srozumitelný a splňuje požadované náležitosti. Sankce byla uložena v souladu se zákonem a náležitě odůvodněna. Zavinění řidiče nebylo třeba v daném případě zjišťovat, neboť se jedná o přestupek provozovatele vozidla, kde se zavinění nevyžaduje. Zákon neukládá povinnost označovat měřený úsek dopravní značkou.

7. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
10. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 19. 9. 2017 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě, zjištěném automatizovaným měřením, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Správní orgán ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o spáchání přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto usnesením ze dne 24. 1. 2018 oznámení o přestupku odložil v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Současně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla proti žalobci jako vlastníkovu vozidla. Ve věci rozhodl nejprve příkazem (24. 1. 2018), proti němuž žalobce podal odpor. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2018 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že žalobce uznal vinným předmětným přestupkem. K odvolání žalobce pak žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, a to žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Součástí spisu je dále fotodokumentace měřeného vozidla, výpis z karty vozidla, ověřovací list měřicího zařízení, veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, včetně korespondence Městské policie Dvůr Králové nad Labem, jejíž součástí jsou i situační plány. Krajský soud podotýká, že u předmětného přestupku tato kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejinak je tomu i v nyní posuzovaném případě, obzvláště za situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, tj. proti zjištěním a závěrům správních orgánů

neuplatňoval žádné konkrétní námitky. Listinné podklady založené ve správním spise tedy umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

12. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky formálně rozčleněné do 11 žalobních bodů. Krajský soud žádnou z uplatněných námitek neshledal důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky výslovnou reakcí na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
13. Krajský soud dodává, že předmětná věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrůznější procesní obstrukce (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39). Podle Nejvyššího správního soudu je jednou z těchto obstrukcí i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, přičemž podání takových blanketních odvolání, nikdy nedoplněných, je kombinováno s následným podáním komplexních žalob (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, bod 18). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci.

Ke způsobu plateb pokuty a náhrady nákladů řízení

14. Žalobce předně namítl, že byl správním orgánem omezen ve způsobu úhrady částky pokuty a náhrady nákladů řízení. Správní orgán totiž žalobci určil, že částku smí hradit toliko převodem na bankovní účet nebo hotově na pokladně úřadu. Žalobce dále namítl, že mu byla uložena povinnost k úhradě pokuty a nákladů řízení, přičemž obě částky jsou splatné na týž účet, ale pod jiným variabilním symbolem.
15. Krajský soud k tomu uvádí, že tyto námitky jsou zjevně nedůvodné. Není účelem přezkumného řízení ve správním soudnictví zabývat se podružnými technikáliemi, jakými jsou určení způsobu plateb sankcí a náhrad nákladů, včetně určení variabilních a jiných symbolů pro bezhotovostní platební styk, pokud nemohou mít podstatnější vliv na zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí. V duchu právní zásady *de minimis non curat praetor* se soud těmito námitkami dále nezabýval.

Neuveřejnění informace o zřízení automatizovaného měřicího systému

16. Žalobce namítl, že měření rychlosti bylo provedeno protiprávně a jedná se o nezákonně získaný důkaz. Protiprávnost měla spočívat v tom, že měření provedla obecní policie, která v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, neuveřejnila informaci o zřízení automatizovaného měřicího systému.
17. Správní orgán prvního stupně k této otázce v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na veřejnoprávní smlouvu a na oznámení Městské policie Dvůr Králové nad Labem, které bylo vyvěšeno na úřední desce obce Choustníkovo Hradiště. Dále poukázal na to, že veřejnost byla o automatizovaném měřicím systému opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 (s odkazem na webovou adresu). Kromě toho, dle správního orgánu prvního stupně, všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem jsou umístěny a volně zpřístupněny na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem na adrese <http://www.mudk.cz> v sekci „Úsekové měření rychlosti“.
18. Krajský soud konstatuje, že právě uvedené skutečnosti nemají zcela oporu v podkladech shromážděných ve správním spise. Správní orgán neprováděl důkaz vydáními citovaných periodik, ani otisky odkazovaných stránek. Krajský soud však považuje za podstatné, že součástí správního spisu je veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřená podle § 63 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Předmět této smlouvy je jednoznačně vymezen tak, že Městská policie Dvůr Králové nad Labem bude v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště vykonávat úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti. Podle § 66c odst. 2 obecního zřízení „[o]bec, která je smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy, ji bezodkladně poté, co byla uzavřena, zveřejní na úřední desce nejméně po dobu 15 dnů. Současně se uzavřená veřejnoprávní smlouva zveřejní ve Věstníku právních předpisů kraje. Obdobně se postupuje i při změně uzavřené veřejnoprávní smlouvy a při jejím zrušení.“. Lze se důvodně domnívat, že na smlouvě zúčastněné obce této své zákonné povinnosti dostály.
19. Krajskému soudu je dále z jeho úřední činnosti (tj. z projednávání dalších věcí, jejichž předmětem je uložení sankce za překročení nejvyšší dovolené rychlosti na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, případně v dalších obcích, v nichž také provádí měření městská policie Dvůr Králové nad Labem) známo, že město Dvůr Králové nad Labem má na svých internetových stránkách trvale umístěny podrobné informace o úsekovém měření rychlosti prováděném jeho městskou policií. Ostatně žalobce (jehož zástupce zpravidla zastupoval i účastníky v těchto dalších věcech) se o tom může snadno sám přesvědčit.
20. Nutno dodat, že žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu správního řízení poukázal na případné porušení podmínek stanovených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Nic takového ale neučinil, předmětnou námitku vnesl (bez dalšího) teprve v žalobě. Povinností správního orgánu přitom nebylo „domýšlet“ za žalobce všechna myslitelná (i nepravděpodobná) skutková tvrzení a shromážďovat důkazy, které by je vyvracely. Krajský soud zároveň dospěl k závěru, že neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění učiněných v dané otázce správními orgány. Soud považuje za nevěrohodné žalobcem v žalobě nově uplatněné skutkové tvrzení, že nebyla uveřejněna informace o zřízení automatizovaného měřicího systému v obci Choustníkovo Hradiště. Z uvedených důvodů krajský soud nepovažoval

za nutné doplnit v tomto směru dokazování provedené ve správním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017 – 44, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 209/2017 – 39).

Nedostatečné vymezení skutku

21. Žalobce namítl, že správní orgány ve výrocích rozhodnutí nevymezily, zda žalobce uznávají vinným jednorázovým překročením rychlosti v jednom místě, nebo zda je žalobce sankcionován za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém – delším – úseku.
22. Tato námitka je zjevně bezpředmětná. V dané věci žalobce nebyl správními orgány postižen za jednání, jehož skutkovou podstatou by bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Byl sankcionován za jednání záležející v tom, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Mimo to je skutek ve výroku rozhodnutí vymezen dostatečně určitě, je z něj nade vší pochybnost seznatelné, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, tj. nejvyšší dovolená rychlost byla řidičem porušena v rámci měřeného úseku.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

23. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Odkázal přitom na § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona.
24. Tato námitka je nedůvodná. Žalobce byl totiž shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktu neposuzuje, neboť se jedná o objektivní odpovědnost.
25. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36: „[u] trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti [...]. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. [...] není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění.“

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

26. Za nezákonný považoval žalobce rovněž způsob uložení sankce. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalobce použil nesprávné odkazy na ustanovení právních předpisů, relevantní odkaz na ustanovení, podle kterého byla ukládána sankce, chybí, což činí výrok nepřezkoumatelným – nelze přezkoumat, zda byla sankce uložena v zákonném rozmezí.
27. Tyto námitky však, jak krajský soud konstatuje, nejsou důvodné. Je sice pravdou, že v té části výroku rozhodnutí, v níž správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, což je zákonné ustanovení, upravující výši pokuty za přestupek řidiče. V předcházející části výroku rozhodnutí ovšem správní orgán prvního stupně popsal, v čem po skutkové stránce přestupek žalobce spočíval, a následně uzavřel, že porušení povinností neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod

4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně v souvislostech zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f bod 4. zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč (str. 7 rozhodnutí). Současně odkázal na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „[z]a přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč.“

28. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku a z výroku rozhodnutí je nepochybné, za jaké delikt ní jednání byl žalobce uznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto delikt ní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní orgán prvního stupně odůvodnil, proč tak učinil. Rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné stran toho, za jaký delikt je žalobce volán k odpovědnosti, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Rozhodnutí je tak v otázce sankce po všech stránkách plně přezkoumatelné.

Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

29. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný z úřední povinnosti nezohlednil možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou v § 44 přestupkového zákona. Ve správním řízení navíc nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti. Žalovaný se měl dle názoru žalobce zabývat možností mimořádného snížení sankce i v případě, že by k takovému postupu neshledal důvod, neboť sankce jsou ukládány z úřední povinnosti. Dle názoru žalobce byl zcela jednoznačně dán důvod pro mimořádné snížení sankce, neboť bylo možno očekávat, že již samotné projednání věci postačuje k nápravě pachatele.
30. Krajský soud k této námitce konstatuje, že dle předmětného ustanovení přestupkového zákona je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 přestupkového zákona, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45. Konstatoval zde, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlednutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě

v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

31. Podle žalobce správní orgán v posuzované věci nezjistil žádné přítěžující okolnosti a akcentoval preventivní charakter sankce tím, že ji uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Tyto okolnosti mají zakládat důvod použití institutu mimořádného snížení sankce. S takovou dedukcí však nelze souhlasit. Okolnosti posuzovaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak se jedná se o standardní případ přestupkového jednání, postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správními orgány hodnoceny a vedly právě k uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Námitce tak nelze přisvědčit.

Přesnost vymezení místa spáchání přestupku

32. Žalobce namítl, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Formulaci uvedenou ve výroku, ve smyslu, že řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov“, považuje žalobce za nedostatečnou, nelze z ní seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Nelze přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost, zda se v místě nachází zástavba atd.
33. Krajský soud k tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 – 26, a ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 – 40, ze kterých plyne závěr, že správní orgány a následně i správní soudy jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je tedy obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami [§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu], je nutno z takového dopravního značení vycházet. V řízení o správním deliktu (přestupku) provozovatele motorového vozidla týkajícího se překročení zákonem dovolené rychlosti tak není nutno zabývat se tím, zda je dané území územím zastavěným či nikoli, neboť důležitá je skutečnost, že je území obce označeno dopravní značkou. S ohledem na způsob měření jako měření úsekového, včetně uvedení času tohoto měření, proto nelze mít za to, že by vymezení místa spáchání správního deliktu odkazem na příslušnou obec a její ulici (silnici), včetně směru jízdy, nebylo dostatečné. Právě proto, že se v projednávané věci jednalo o úsekové měření rychlosti, správní orgány z logiky věci nemohly místo spáchání vymezit bližší částí obce, neboť vozidlu, jehož je žalobce provozovatelem, byla průměrná rychlost měřena za celý tento úsek. Uvedením času měření a směru jízdy je přitom dostatečně zaručeno, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným. K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 6 As 21/2018 – 34, v němž odkázal na dřívější judikaturu (mj. např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).
34. Krajský soud k právě uvedeným judikturním závěrům doplňuje, že smyslem uvedení místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí – § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona – je především specifikovat skutek tak, aby nebylo možno zaměnit jej s jiným, a zajistit tak naplnění obecně platných procesních zásad totožnosti skutku, *rei iudicatæ, ne*

bis in idem atd. Je pochopitelné, že nezaměnitelnost skutku nemůže izolovaně naplnit každý jednotlivý prvek objektivní stránky přestupku. Jinak řečeno, přestupek nemůže být nezaměnitelně identifikován buď pouze místem spáchání, nebo pouze časem spáchání, nebo pouze způsobem jeho spáchání. Jedině zhodnocením všech prvků objektivní stránky *v jejich souhrnu* lze dosáhnout nezaměnitelného vymezení skutku, z něhož je dovozována přestupková odpovědnost. V kontextu těchto úvah je pak zřejmé, že vymezení skutku *ve výroku* napadeného rozhodnutí je naprosto vyhovující a dostatečné.

35. Při posuzování naplnění znaků skutkové podstaty přestupku samozřejmě správní orgány musí postavit najisto, kde přesně se přestupek stal, a berou následně v úvahu okolnosti uváděné žalobcem (jaký v místě platil rychlostní limit apod.). Tyto skutečnosti však zjišťuje správní orgán v průběhu celého správního řízení, podkládá je především listinnými důkazy, založenými ve spise a následně je bere v úvahu při svém rozhodování; není důvod požadovat, aby vše, co správní orgán stran místa spáchání přestupku zjistí, bylo uvedeno ve *výroku* správního rozhodnutí.
36. V posuzované věci je pak zřejmé, že o přesném místě spáchání přestupku svědčí celý komplex listinných důkazů. V dané věci se jednalo o úsekové měření rychlosti, a přesná lokalizace i rozsah měřeného úseku je z těchto důkazů zřetelně patrný. Zejména ze situační mapy (č. l. 21 správního spisu) je patrný polohopisný rozsah měřeného úseku, stejně jako umístění dopravních značek „Obec“ a „Konec obce“. Je tak najisto postaveno, kde probíhalo úsekové měření, a že probíhalo na území obce, kde je rychlostní limit dán obecnou právní úpravou. Vyšší přesnost určení místa spáchání přestupku, jak požadoval žalobce, je prakticky vyloučena. Námitkám v tomto bodě tak krajský soud nemohl přisvědčit.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

37. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí zapříčiněnou tím, že správní orgány neprokázaly ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Pokud je provozovatel vozidla odpovědný za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, a přestupkem se rozumí zaviněné protiprávní jednání, je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. To však správní orgány netvrdily ani neprokázaly.
38. Krajský soud k tomu uvádí, že odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Zavinění provozovatele vozidla se tedy, jak plyne z povahy objektivní odpovědnosti, ve správním řízení nezjišťuje ani neprokazuje. K námitce, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla musí být správním orgánem prokázáno, že jednání (neznámého) řidiče vozidla bylo zaviněné, ať již z nedbalosti nebo úmyslně, lze poukázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35), z nichž vyplývá, že pro založení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice nutné, aby porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, současně však toto ustanovení nelze vykládat tak, že by správní orgány v řízení o správním deliktu byly povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti

řidiče vozidla. Pro naplnění skutkové podstaty podle § 125f odst. 1 v předmětném případě tedy postačuje, že jednání (neznámého) řidiče vykazuje znaky přestupku.

39. K doplnění krajský soud uvádí, že námitka žalobce, dovedena *ad absurdum*, by znamenala, že by objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo možno nikdy dovodit, neboť pokud by vždy musely být zcela najisto postaveny všechny aspekty a znaky skutkové podstaty přestupku, musel by být současně najisto ustanoven i jeho pachatel (řidič), a nikdy by tak nemohly být splněny podmínky pro odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) přestupkového zákona.

Absence popisu protiprávního jednání

40. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí není srozumitelné, neboť se z jeho výroku nepodává, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičítané žalobci, vykazovat – z výroku není zřejmé, v čem mělo spočívat porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu.
41. Krajský soud ani tuto námitku neshledává důvodnou. Je vyloučeno, aby žalobce nebo kdokoli jiný měl pochybnosti o skutkové podstatě nebo právní kvalifikaci skutku, kterým byl uznán vinným.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

42. Žalobce dále namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel.
43. Krajský soud se předně musí vyjádřit k žalobcem provedenému výkladu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tuto vyhlášku vykládá tak, že dopravní značky IP31a a IP31b nemohou označovat úsek, v němž probíhá úsekové měření rychlosti, nýbrž pouze místo, kde je rychlost měřena stacionárním rychloměrem. Takový závěr je zcela neopodstatněný a nemá v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené prováděcí vyhlášce, žádnou oporu.
44. Dále lze konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud) platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“, a konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného § 79a v účinném znění je zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Z existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ *eo ipso* nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
45. Zabývat se otázkami ochrany osobních údajů řidičů v souvislosti se zaznamenáváním jejich průjezdu kamerami je pro projednávanou věc zcela bez významu.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

46. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

V. Závěr a náklady řízení

47. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné radarovým měřičem SYDO Traffic Velocity – skutkově se jednalo o jednoduchý případ, protiprávní jednání bylo bez důvodných pochybností prokázáno listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná.
48. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. května 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce